

Sygn. akt III CNP 14/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w O.
W. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód M.J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku z dnia 25 października 2018 r. Sądu Okręgowego w K., którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 grudnia 2017 r., w sprawie przeciwko Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w O. W.G. W skardze zarzucił kwalifikowane naruszenie art. 6 k.c. i art. 230-232 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania skargi wymienione wyczerpująco w art. 424⁵ § 1 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05; z dnia 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11).

Analiza skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesionej przez powoda prowadzi do wniosku, że nie spełnia ona wymagań, określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., polegających na uprawdopodobnieniu wyrządzenia szkody oraz wykazaniu, iż wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Po pierwsze obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10). Gdy chodzi o spełnienie powyższej przesłanki dopuszczalności skargi, skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że w skutek zaskarżonego orzeczenia powód doznał szkody, uprawdopodobniając zaś jej wyrządzenie, powód wskazał, że nie może uzyskać odpisów dokumentów z których wynika, iż pozwany wbrew ciążącym na nim obowiązkom oddał dłużnikowi wyegzekwowane skutecznie od niego środki, tym samym pozbawiając powoda możliwości spełnienia świadczenia. Brak dokumentów uniemożliwia wskazania, jaką kwotę, w jakim terminie pozwany zwrócił bezprawnie dłużnikowi, a w konsekwencji uniemożliwia dowiedzenie szkody.

Wobec tego oczywiste jest, że wnoszący skargę nie wypełnił obowiązku określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, lecz także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wnoszący skargę ograniczył się tylko do możliwości wniesienia skargi nadzwyczajnej. Nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby usprawiedliwiać zaniechanie wniesienia skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

jw